

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE POTPREDSJEDNIKA SUDA

12. lipnja 2018.*

„Žalba – Privremena pravna zaštita – Tržišno natjecanje – Europsko tržište električnih kabela – Odluka Europske komisije kojom se utvrđuje povreda članka 101. UFEU-a – Objava – Djelomično odbijanje zahtjeva za povjerljivo postupanje s određenim informacijama iz odluke – Suspenzija primjene – Veza između pretpostavke *fumus boni iuris* i pretpostavke hitnosti”

U predmetu C-65/18 P(R),

povodom žalbe na temelju članka 57. drugog stavka Statuta Suda Europske unije, podnesene 31. siječnja 2018.,

Nexans France SAS, sa sjedištem u Courbevoieu (Francuska),

Nexans SA, sa sjedištem u Courbevoieu,

koje zastupaju M. Powell i A. Rogers, *solicitors*, te G. Forwood, *avocate*,

žalitelji,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija, koju zastupaju I. Zaloguin, G. Meessen i H. van Vliet, u svojstvu agenata,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

POTPREDSJEDNIK SUDA,

saslušavši nezavisnog odvjetnika M. Watheleta,

donosi sljedeće

Rješenje

- 1 Nexans France SAS i Nexans SA u žalbi traže ukidanje rješenja predsjednika Općeg suda od 23. studenoga 2017., Nexans France i Nexans/Komisija (T-423/17 R, neobjavljeno, u daljnjem tekstu: pobijano rješenje, EU:T:2017:835), kojim je odbio njihov zahtjev, s jedne strane, za suspenziju primjene Komisijne odluke C(2017) 3051 *final* od 2. svibnja 2017. koja se odnosi na zahtjev za povjerljivo postupanje (predmet COMP/AT.39610 – Električni kabele, u daljnjem tekstu: sporna odluka), u dijelu u kojem se taj zahtjev odbija u pogledu elemenata iz točaka 7. i 8. sporne odluke koji proizlaze iz zapljene provedene kod žalitelja i drugog gospodarskog subjekta (u daljnjem tekstu: sporne

* Jezik postupka: engleski

informacije) i, s druge strane, za nalaganje Europskoj komisiji da ne objavi verziju svoje odluke C(2014) 2139 *final* od 2. travnja 2014. (predmet COMP/AT.39610 – Električni kabeli, u daljnjem tekstu: odluka o električnim kabelima) koja sadržava sporne informacije.

Okolnosti spora i postupak pred Općim sudom

2 Okolnosti spora i postupak pred Općim sudom sažeti su u točkama 1. do 16. pobijanog rješenja kako slijedi:

- „1. Europska komisija je 28. siječnja 2009. provela pretragu u prostorijama jednog od žalitelja, Nexans France, u Parizu (Francuska).
2. Prema mišljenju žaliteljâ Nexans i Nexans France, Komisijini inspektori odlučili su u cijelosti kopirati veliki broj datoteka u elektroničkim poštama na računalima dvaju zaposlenika društva Nexans France i cijeli tvrdi disk jednog od tih zaposlenika te su ih zapečaćene odnijeli u svoje prostorije u Bruxellesu (Belgija) radi kasnijeg ispitivanja.
3. Prema mišljenju žaliteljâ, Komisija je u svojim prostorijama u Bruxellesu od 3. do 11. ožujka 2009. ispitivala kopirane dokumente u nazočnosti njihovih odvjetnika, ali bez prisutnosti predstavnika nadležnog nacionalnog tijela za tržišno natjecanje. Komisijini su inspektori tek u toj fazi sustavno ispitali sadržaj diskova na način da su odabirali dokumente koje su smatrali relevantnima te ih ispisivali. Kopije tih dokumenata dostavljene su odvjetnicima žaliteljâ, a sadržaj diskova potom je bio izbrisan.
4. Žalitelji su u tužbi podnesenoj Općem sudu 7. travnja 2009. osobito osporili taj postupak. U presudi od 14. studenoga 2012., Nexans France i Nexans/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596), Opći je sud tužbene zahtjeve za poništenje zapljene dokumenata odbacio kao nedopuštene. [...]
5. U žalbi protiv presude od 14. studenoga 2012., Nexans France i Nexans/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596), podnesenoj tajništvu Suda 24. siječnja 2013., žalitelji nisu osporili odbacivanje kao nedopuštenog tužbenog razloga koji je u prvom stupnju bio istaknut zbog navodne nezakonitosti zapljene. U svakom slučaju, Sud je presudom od 25. lipnja 2014., Nexans i Nexans France/Komisija (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) odbio žalbe žaliteljâ.
6. Komisija je 2. travnja 2014. usvojila [odluku o električnim kabelima].
7. Komisijina Glavna uprava (GU) za tržišno natjecanje je dopisom od 8. svibnja 2014. obavijestila žalitelje o svojoj namjeri objavljivanja, u skladu s člankom 30. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173, str. 108.), na svojoj internetskoj stranici odluke o električnim kabelima u verziji koja nije povjerljiva. Osim toga, GU za tržišno natjecanje je pozvao žalitelje da upute na moguće podatke koji su povjerljivi ili koji čine poslovnu tajnu te da svoju ocjenu u pogledu toga obrazlože.
8. Žalitelji su 17. lipnja 2014. protiv odluke o električnim kabelima tajništvu Općeg suda podnijeli tužbu za poništenje koja je upisana pod brojem T-449/14. U okviru prvog tužbenog razloga te tužbe žalitelji su posebno istaknuli da je Komisija prekoračila svoje ovlasti nezakonitom zapljenom informacija i kopiranjem znatne količine elektroničkih podataka u cijelosti, bez prethodnog ispitivanja, radi njihova kasnijeg ispitivanja u svojim prostorima u Bruxellesu.

9. GU za tržišno natjecanje je dopisom od 3. svibnja 2016., nakon razmjene niza dopisa u vezi sa zahtjevima za povjerljivost, obavijestio žalitelje o svojoj namjeri objavljivanja cijelog teksta odluke o električnim kabelima, osim određenih informacija za koje je smatrao da moraju ostati povjerljive.
10. Dopisom od 18. svibnja 2016. žalitelji su službeniku za usmene rasprave podnijeli zahtjev za povjerljivo postupanje s određenim informacijama u skladu s člankom 8. Odluke 2011/695/EU predsjednika Europske komisije od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (SL 2011., L 275, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 295.).
11. U tom zahtjevu žalitelji su posebno istaknuli da elemente sadržane u odluci o električnim kabelima koji proizlaze iz zapljene provedene u prostorijama društva Nexans France i jednog drugog gospodarskog subjekta treba smatrati povjerljivima.
12. Službenik za usmene rasprave donio je 2. svibnja 2017. [spornu odluku] u ime Komisije.
13. Komisija je u [spornoj odluci] usvojila zahtjev za povjerljivost u pogledu određenih informacija, koje su navedene u njezinu članku 1., te je u pogledu [spornih informacija] zahtjev žaliteljâ odbila.
14. Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 11. srpnja 2017. žalitelji su od Općeg suda zahtijevali poništenje [sporne odluke] u dijelu u kojem je njihov zahtjev za povjerljivo postupanje sa spornim informacijama odbijen.
15. Zasebnim aktom, podnesenim tajništvu Općeg suda istog dana, žalitelji su podnijeli zahtjev za privremenu pravnu zaštitu u skladu s člancima 278. i 279. UFEU-a, u kojem od predsjednika Općeg suda u bitnome zahtijevaju da:
 - suspendira primjenu [sporne] odluke u dijelu u kojem se zahtjev za povjerljivo postupanje sa spornim informacijama odbija;
 - naloži Komisiji da ne objavi odluku o električnim kabelima u verziji koja sadržava sporne informacije prije nego što „Sud Europske unije” odluči o prvom tužbenom razlogu u predmetu T-449/14;
 - naloži Komisiji snošenje troškova.
16. Nakon zahtjeva žaliteljâ predsjednik Općeg suda je 12. srpnja 2017., a da pritom nije prethodno saslušao Komisiju, donio rješenje, na temelju članka 157. stavka 2. Poslovnika Općeg suda, kojim je Komisiji naložio da suspendira primjenu [sporne odluke] do datuma rješenja kojim se okončava ovaj postupak privremene pravne zaštite te da ne objavi odluku o električnim kabelima u verziji koja sadržava sporne informacije prije nego što Opći sud odluči o prvom tužbenom razlogu žalitelja u predmetu T-449/14.”

Pobijano rješenje

- 3 Nakon što je u točkama 18. do 22. pobijanog rješenja podsjetio na sudsku praksu Suda i Općeg suda koja se odnosi na pretpostavke za određivanje privremenih mjera, predsjednik Općeg suda je u točki 23. tog rješenja utvrdio da u ovom slučaju valja najprije ispitati je li ispunjena pretpostavka hitnosti.

- 4 U tom je pogledu predsjednik Općeg suda u točkama 24. do 31. navedenog rješenja podsjetio na načela koja su u tom području utvrđena sudskom praksom Suda i Općeg suda. S obzirom na ta načela, Opći je sud u točkama 32. do 48. pobijanog rješenja zaključio sljedeće:
- „32. U ovom slučaju valja napomenuti, kao prvo, da tužitelji, pozivajući se na točku 38. rješenja [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P (R), EU:C:2013:558), navode da, s obzirom na to da je privremena zaštita zatražena za informacije koje su navodno povjerljive, ocjena postojanja teške i nepopravljive štete nužno mora počti od pretpostavke prema kojoj navodno povjerljive informacije to zaista jesu.
33. Međutim, valja utvrditi da se okolnosti predmeta u kojem je doneseno rješenje [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), poput onih u predmetu u kojem je doneseno rješenje [potpredsjednika Suda] od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), uvelike razlikuju od onih o kojima je riječ u ovom predmetu.
34. Naime, kao što to osobito proizlazi iz točaka 18. i 38. rješenja [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P (R), EU:C:2013:558), Pilkington Group Ltd je u svojoj tužbi za poništenje osporio Komisijinu ocjenu prema kojoj informacije otkrivanje kojih je bilo predviđeno u skladu s člankom 30. stavkom 1. Uredbe br. 1/2003 nisu poslovna tajna, među ostalim, u smislu članka 339. UFEU-a kao i članka 28. stavka 1. te članka 30. stavka 2. navedene uredbe. Slijedom toga, razmatranja koja je sudac privremene pravne zaštite uzeo u obzir kako bi zaključio da je pretpostavka hitnosti bila ispunjena polaze od pretpostavke, koja je izričito navedena u točki 47. tog rješenja, da su podaci o kojima riječ u tom predmetu bili obuhvaćeni poslovnom tajnom.
35. Isto tako, iz točke 84. rješenja [potpredsjednika Suda] od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), proizlazi da je društvo Evonik Degussa GmbH osporilo ocjenu prema kojoj predmetne informacije nisu poslovna tajna niti su obuhvaćene poslovnom tajnom.
36. Osim toga, u predmetima u kojima su donesena rješenja [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), i od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), tužitelji su tvrdili, kao što to proizlazi iz točaka 47. i 83. navedenih rješenja, da bi im se objavom predmetnih informacija mogla nanijeti šteta zbog same prirode tih informacija.
37. S druge strane, što se tiče ovog predmeta, valja istaknuti, kao prvo, da tužitelji ne tvrde da su sporne informacije obuhvaćene poslovnom tajnom.
38. Kao drugo, osim tvrdnje da su sporne informacije povjerljive zahtjev za privremenu pravnu zaštitu sadržava malo posebnih informacija koje se odnose na prirodu i sadržaj elemenata zbog kojih se tužitelji pozivaju na povjerljivost.
39. Kao treće, tužitelji ne pokušavaju dokazati da su sporne informacije inherentno poslovno osjetljive, što njihovi konkurenti mogu iskorištavati u uvjetima uobičajenog tržišnog natjecanja.
40. Kao četvrto, u dijelu u kojem tužitelji smatraju da sporne informacije „uključuju dokaze o povredi [i] detaljnije prikazuju povredu, među ostalim, imena dotičnih korisnika i projekata obuhvaćenih postupanjem kao i brojke koje se odnose na cijene i ciljeve sudionika, [...] kao i uzročnu vezu između te štete i povrede”, oni upućuju na uvodne izjave 284., 372. točku (g) i 436. odluke o električnim kabelima kao „jasne primjere vrste informacija” na koju se pozivaju.

41. Međutim, u uvodnim izjavama 284., 372. točki (g) i 436. odluke o električnim kabelima ne navode se „imena dotičnih korisnika i projekata” te one osobito ne sadržavaju „brojke koje se odnose na cijene”.
 42. Kao peto, iz sudske prakse proizlazi da informacije koje su bile tajne ili povjerljive, ali koje su stare pet godina ili više, zbog protoka vremena načelno treba smatrati povijesnima te da stoga prestaju biti tajne ili povjerljive, osim ako, iznimno, strana koja se poziva na tajnost ili povjerljivost dokaže da te informacije, unatoč svojoj starosti, i dalje predstavljaju ključne elemente njezina poslovnog položaja ili poslovnih položaja predmetnih trećih osoba. Ti razlozi, koji za posljedicu imaju oborivu pretpostavku, vrijede i u kontekstu zahtjeva za povjerljivo postupanje u pogledu intervenijenata u postupcima pred sudovima Unije i u kontekstu zahtjeva za povjerljivost u pogledu Komisijine objave odluke kojom se utvrđuje povreda prava tržišnog natjecanja (presuda od 14. ožujka 2017., Evonik Degussa/Komisija, C-162/15 P, EU:C:2017:205, t. 64.).
 43. U predmetnom slučaju su pak sporne informacije prikupljene tijekom pretrage u 2009. Međutim, tužitelji ne pokušavaju dokazati razloge zbog kojih sporne informacije, zbog svoje prirode, nisu prestale biti tajne ili povjerljive bez obzira na protek vremena.
 44. Kao šesto, tužitelji ne pokušavaju dokazati povjerljivost spornih informacija s obzirom na prirodu tih informacija, nego tvrdeći da njihovo pravo na učinkovito pravno sredstvo i načelo pretpostavke nedužnosti zahtijevaju da se te informacije ne otkriju prije nego što se utvrdi da su zakonito pribavljene u okviru predmeta T-449/14.
 45. Kao sedmo, valja podsjetiti da se prema sudskoj praksi ispitivanje jesu li informacije obuhvaćene poslovnom tajnom općenito provodi pomoću analize u tri koraka, odnosno, kao prvo, te informacije smiju biti poznate samo ograničenom broju osoba, kao drugo, njihovo otkrivanje javnosti može nanijeti ozbiljnu štetu osobi koja ih je dostavila ili trećim osobama i, naposljetku, kao treće, interesi koji mogu biti ugroženi otkrivanjem takvih informacija javnosti objektivno su dostojni zaštite (vidjeti u tom smislu presudu od 28. siječnja 2015., Evonik Degussa/Komisija, T-341/12, EU:T:2015:51, t. 94. i navedenu sudsku praksu).
 46. Tako se ispitivanje pretpostavke hitnosti u određenoj mjeri podudara s ispitivanjem toga mora li se smatrati da su sporne informacije obuhvaćene poslovnom tajnom, koje u okviru postupka privremene pravne zaštite uključuje ispitivanje pretpostavke *fumus boni iuris*.
 47. U tim okolnostima sama tvrdnja, koja usto nije ničim potkrijepljena, da su informacije kojih je otkrivanje u pitanju obuhvaćene poslovnom tajnom nije dostatna da bi se utvrdila pretpostavka prema kojoj su te informacije obuhvaćene poslovnom tajnom zbog opasnosti od narušavanja analize pretpostavke hitnosti.
 48. Prema tome, za razliku od predmeta u kojima su donesena rješenja [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), i od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), analiza hitnosti u ovom predmetu ne može poći od pretpostavke prema kojoj su sporne informacije obuhvaćene poslovnom tajnom.”
- 5 Tako je u točkama 48. do 81. pobijanog rješenja predsjednik Općeg suda ispitao jesu li žalitelji uspjeli dokazati hitnost svojeg zahtjeva za privremene mjere, čime bi opravdali određivanje privremenih mjera. U tu je svrhu analizirao tri uzroka štete za koju su žalitelji tvrdili da će je pretrpjeti ako se primjena sporne odluke ne suspendira, odnosno štetu koja proizlazi iz povrede njihova ugleda i rizika izloženosti tužbama za naknadu štete, što je ispitao u točkama 54. do 67. tog rješenja, kao i iz rizika ugroženosti njihova prava na učinkovito pravno sredstvo s obzirom na to da bi možebitno poništenje odluke o električnim kabelima bilo lišeno svojeg „punog učinka”, što je ispitao u točkama 68. do 81. navedenog rješenja.

- 6 U okviru ispitivanja tog trećeg uzroka štete predsjednik Općeg suda je u točkama 69. do 78. pobijanog rješenja analizirao argument žalitelja prema kojem je radi poštovanja njihova prava na djelotvorno pravno sredstvo potrebno naložiti suspenziju primjene sporne odluke sve dok zakonitost zapljene spornih informacija ne bude provjerena. On je nadalje, i podredno, u točkama 79. do 81. navedenog rješenja također utvrdio sljedeće:
- „79. U svakom slučaju valja podsjetiti da iz sudske prakse Suda proizlazi da se teza prema kojoj je šteta po definiciji teška i nepopravljiva jer se odnosi na područje temeljnih prava ne može prihvatiti zbog toga što apstraktna tvrdnja da su temeljna prava povrijeđena nije dovoljna kako bi se utvrdilo da je šteta koja bi iz toga mogla proizići nužno teška i nepopravljiva. Ta se sudska praksa ne dovodi u pitanje pojačanom zaštitom temeljnih prava, koja proizlazi iz Ugovora iz Lisabona jer su ta prava, a osobito pravo na djelotvorno pravno sredstvo navedeno u ovom slučaju, u pravu Unije već bila zaštićena prije stupanja na snagu tog ugovora (vidjeti u tom smislu rješenje [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 40.).
80. Točno je da povreda određenih temeljnih prava, kao što je zabrana mučenja i nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja ili kazne, propisana člankom 4. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, zbog same naravi povrijeđenog prava sama po sebi može dovesti do teške i nepopravljive štete. Međutim, činjenica je da je ipak [...] uvijek na stranci koja traži donošenje privremene mjere da iznese i dokaže vjerojatnost nastanka takve štete u svojem konkretnom slučaju (rješenje [potpredsjednika Suda] od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 41.).
81. Međutim, u ovom slučaju, žalitelji nisu dokazali da bi šteta koja bi za njih konkretno proizašla iz navodne povrede prava na učinkovito pravno sredstvo bila različita od štete koja bi za njih proizašla iz povrede njihova ugleda i izloženosti tužbama za naknadu štete, te je to ispitivanje dovelo do zaključka, u točkama 62. i 67. ovog rješenja, da žalitelji nisu dokazali da je šteta za koju tvrde da postoji teška.”
- 7 Na temelju tog ispitivanja predsjednik Općeg suda odbio je zahtjev za privremenu pravnu zaštitu žalitelja te je ukinuo svoje rješenje od 12. srpnja 2017.

Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka

- 8 Svojom žalbom žalitelji u biti od Suda zahtijevaju da:
- ukine pobijano rješenje;
 - odredi suspenziju primjene sporne odluke u dijelu koji se odnosi na sporne informacije;
 - naloži Komisiji da ne objavi odluku o električnim kabelima u verziji koja sadržava sporne informacije dok Opći sud ne odluči o prvom tužbenom razlogu žalitelja u predmetu T-449/14;
 - podredno, vrati predmet na ponovno suđenje Općem sudu, i
 - naloži Komisiji snošenje troškova žalbenog postupka i postupka privremene pravne zaštite pred Općim sudom.
- 9 Žalitelji su zasebnim aktom, podnesenim tajništvu Suda 31. siječnja 2018., podnijeli zahtjev za privremenu pravnu zaštitu.

- 10 U skladu s člankom 160. stavkom 7. Poslovnika Suda, rješenjem potpredsjednika Suda od 2. veljače 2018., Nexans France i Nexans/Komisija (C-65/18 P(R)-R, neobjavljeno, EU:C:2018:62), koje je doneseno bez saslušanja drugih stranaka u postupku, suspendirana je primjena sporne odluke te je Komisiji naloženo da ne objavi odluku o električnim kabelima u verziji koja nije povjerljiva, koja sadržava elemente navedene u točkama 7. i 8. sporne odluke, i to do donošenja rješenja kojim se okončava postupak privremene pravne zaštite ili rješenja kojim se odlučuje o ovoj žalbi, to jest onoga koje se donese prvo.
- 11 U svojem odgovoru na žalbu podnesenom tajništvu Suda 6. ožujka 2018. Komisija zahtijeva od Suda da:
- odbije žalbu;
 - podredno, vrati predmet na ponovno suđenje Općem sudu,
 - podredno tomu, odbije zahtjev za privremenu pravnu zaštitu, i
 - naloži žaliteljima snošenje troškova koji su za nju u ovom predmetu nastali pred Općim sudom i Sudom.

O žalbi

- 12 U žalbi se ističu dva žalbena razloga koja se temelje na pogreškama koje se tiču prava koje je navodno počinio Opći sud na način da je, s jedne strane, odbio početi od pretpostavke da su sporne informacije obuhvaćene poslovnom tajnom i, s druge strane, pogrešno ocijenio pravo žalitelja na učinkovito pravno sredstvo.

Prvi žalbeni razlog

- 13 U prilog svojem prvom žalbenom razlogu žalitelji navode da je Opći sud u točkama 33. do 37. pobijanog rješenja pogrešno smatrao da se ovaj predmet razlikuje od predmeta u kojima je potpredsjednik Suda donio rješenja od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), i od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), u kojima je sudac privremene pravne zaštite utemeljio svoju analizu na pretpostavci da su informacije o kojima je riječ u tim predmetima povjerljive. Naime, poput tužitelja u navedenim predmetima i žalitelji u ovom predmetu su u svojoj tužbi za poništenje osporili Komisijinu ocjenu prema kojoj sporne informacije nisu obuhvaćene poslovnom tajnom te su, iako oni u tu svrhu nisu tvrdili da te informacije čine poslovnu tajnu, ipak iscrpno tvrdili da su navedene informacije povjerljive i da stoga moraju biti obuhvaćene poslovnom tajnom u skladu s kriterijima utvrđenima sudskom praksom Suda i Općeg suda. Osim toga, suprotno onomu što je predsjednik Općeg suda utvrdio u točkama 46. i 47. pobijanog rješenja, okolnost da se to pitanje podudara s ispitivanjem pretpostavke *fumus boni iuris* nije ga smjela spriječiti da pođe od takve pretpostavke.
- 14 Radi odlučivanja o ovom žalbenom razlogu, valja podsjetiti da članak 156. stavak 4. Poslovnika Općeg suda određuje da je u zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu potrebno točno navesti predmet spora, okolnosti zbog kojih postoji hitnost kao i činjenične i pravne razloge koji na prvi pogled opravdavaju određivanje privremene mjere koja se zahtijeva. Tako, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, sudac privremene pravne zaštite može odrediti suspenziju primjene i druge privremene mjere ako utvrdi da je njihovo određivanje na prvi pogled činjenično i pravno opravdano (*fumus boni iuris*) i da su hitne u tom smislu da ih je nužno odrediti i da proizvode učinke već prije odluke o meritumu kako bi se izbjegla teška i nepopravljiva šteta interesima stranke koja ih traži. Te su pretpostavke kumulativne, tako da zahtjeve za privremenu pravnu zaštitu valja odbiti već i ako jedna

od njih nije ispunjena. Sudac privremene pravne zaštite također prema potrebi odvaguje između interesa o kojima je riječ (vidjeti osobito rješenja potpredsjednika Suda od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 35., i od 4. listopada 2017., Wall Street Systems UK/ESB, C-576/17 P(R)-R, neobjavljeno, EU:C:2017:735, t. 22. i 23.).

- 15 U tom je pogledu Opći sud u točki 46. pobijanog rješenja pravilno u biti smatrao da se, kada valja ocijeniti je li potrebno hitno odrediti privremene mjere kako bi se spriječilo otkrivanje navodno povjerljivih informacija, ta ocjena u određenoj mjeri podudara s ispitivanjem postojanja *fumus boni iuris* u vezi s povjerljivosti navedenih informacija na koju se poziva stranka koja zahtijeva navedene mjere.
- 16 Naime, kao što to tvrde i sami žalitelji, u točki 38. rješenja potpredsjednika Suda od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), u okviru kojeg je šteta na koju se pozivalo društvo Pilkington proizašla iz objave navodno povjerljivih informacija, utvrđeno je da je radi ocjene postoji li teška i nepopravljiva šteta predsjednik Općeg suda morao nužno poći od pretpostavke da su navodno povjerljive informacije doista bile povjerljive, u skladu s onim što je društvo Pilkington u tom pogledu tvrdilo.
- 17 Međutim, potpredsjednik Suda je u istoj točki 38. također pojasnio da uzimanje u obzir takve pretpostavke ne dovodi u pitanje ispitivanje pretpostavke *fumus boni iuris* koje je povezano s ocjenom postoji li teška i nepopravljiva šteta, ali je ipak različito od nje.
- 18 U točki 45. rješenja predsjednika Općeg suda od 11. ožujka 2013., Pilkington Group/Komisija (T-462/12 R, EU:T:2013:119), koje je bilo predmet žalbe povodom koje je doneseno rješenje potpredsjednika Suda od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), predsjednik Općeg suda je pak sam izričito naveo da je postojanje teške i nepopravljive štete u tom slučaju bilo utvrđeno s obzirom na ispitivanje pretpostavke *fumus boni iuris*. Stoga, tek nakon što je u točkama 67. do 72. tog prvog rješenja proveo ispitivanje je li ta pretpostavka *fumus boni iuris* ispunjena, koje uostalom nije bilo osporeno u žalbi, predsjednik Općeg suda je doista mogao poći od pretpostavke da su predmetne informacije povjerljive kako bi odredio zahtijevane privremene mjere.
- 19 Isto se dogodilo u predmetu u kojem je doneseno rješenje potpredsjednika Suda od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), u kojem je potpredsjedniku Suda uz žalbu protiv presude Općeg suda podnesen i zahtjev za privremenu pravnu zaštitu. U tom je predmetu sudac privremene pravne zaštite, prije nego što je u točki 85. tog rješenja odlučio da, kako bi se ocijenila hitnost u ovom slučaju, valja poći od pretpostavke prema kojoj su informacije o kojima je riječ u tom predmetu obuhvaćene poslovnom tajnom, u točki 84. navedenog rješenja istaknuo da nije samo žalitelj u okviru svoje žalbe osporio ocjenu Općeg suda prema kojoj te informacije nisu poslovna tajna niti su obuhvaćene poslovnom tajnom, već i da *prima facie* ispitivanje argumenata istaknutih u potporu u tom pogledu relevantnih žalbenih razloga ne omogućuje zaključak da te informacije očito nisu povjerljive.
- 20 S druge strane, u svojem rješenju od 14. siječnja 2016., AGC Glass Europe i dr./Komisija (C-517/15 P-R, EU:C:2016:21), potpredsjednik Suda, kojem je također uz žalbu protiv presude Općeg suda od 15. srpnja 2015., AGC Glass Europe i dr./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505), podnesen zahtjev za privremenu pravnu zaštitu, nije mogao poći od iste pretpostavke, kao što to proizlazi iz točke 33. tog rješenja, jer je u predmetu u kojem je to rješenje doneseno Opći sud u točkama 22. do 54. te presude ispitao i odbio šesti tužbeni razlog koji su tužitelji istaknuli u prilog svojoj tužbi za poništenje u okviru kojeg su osporavali ocjenu službenika za usmene rasprave prema kojoj informacije o kojima je riječ u tom predmetu nisu poslovna tajna i zbog toga što žalba tužiteljâ nije bila podnesena protiv tog dijela navedene presude, tako da se moralo smatrati da je konačno presuđeno da ti podaci nisu poslovna tajna.

- 21 Slijedom toga, samo kada, s jedne strane, podnositelj zahtjeva za privremenu pravnu zaštitu tvrdi da su informacije čiju objavu privremeno želi spriječiti poslovna tajna ili da su obuhvaćene poslovnom tajnom i kada, s druge strane, ta tvrdnja ispunjava pretpostavku *fumus boni iuris*, tad je sudac privremene pravne zaštite, u okviru svojeg ispitivanja pretpostavke hitnosti, u načelu dužan poći od pretpostavke prema kojoj su te informacije poslovne tajne ili su obuhvaćene poslovnom tajnom.
- 22 Stoga, suprotno onomu što, kako se čini, tvrde tužitelji, tvrdnja da su informacije koje će se otkriti povjerljive nije dovoljna za određivanje privremenih mjera kad takva tvrdnja ne ispunjava pretpostavku *fumus boni iuris*. U ovom slučaju, iz točaka 37. do 46. pobijanog rješenja pak proizlazi da tvrdnja žalitelja prema kojoj su sporne informacije povjerljive ne ispunjava pretpostavku *fumus boni iuris*.
- 23 U tom pogledu valja istaknuti, kao što to predsjednik Općeg suda podsjeća u točki 21. pobijanog rješenja, da u okviru ispitivanja svih kumulativnih pretpostavki za određivanje suspenzije primjene i drugih privremenih mjera, sudac privremene pravne zaštite ima široku diskrecijsku ocjenu i može slobodno, prema posebnim okolnostima konkretnog slučaja, odrediti način na koji te različite pretpostavke treba provjeriti, kao i redoslijed tog ispitivanja, s obzirom na to da ga nijedno pravno pravilo ne obvezuje da za ocjenu nužnosti privremenog odlučivanja o predmetu slijedi neki prethodno utvrđen analitički obrazac (rješenje od 19. srpnja 2012., Akhras/Vijeće, C-110/12 P(R), neobjavljeno, EU:C:2012:507, t. 23. i navedena sudska praksa).
- 24 U ovom je slučaju predsjednik Općeg suda u točki 23. pobijanog rješenja naveo da najprije namjerava ispitati je li ispunjena pretpostavka hitnosti. Međutim, u stvarnosti je, u okviru svojeg ispitivanja, u točkama 37. do 46. tog rješenja proveo analizu osnovanosti tvrdnji žalitelja u pogledu pitanja jesu li sporne informacije obuhvaćene poslovnom tajnom a da pritom iz toga nije izričito zaključio ispunjavaju li te tvrdnje pretpostavku *fumus boni iuris* ili ne.
- 25 Unatoč nedosljednoj strukturi analize, iz pobijanog rješenja ipak dovoljno jasno proizlazi da je predsjednik Općeg suda smatrao da u ovom slučaju tvrdnja žalitelja prema kojoj su navedene informacije povjerljive ne ispunjava pretpostavku *fumus boni iuris*.
- 26 U tom je pogledu, s jedne strane, predsjednik Općeg suda u točki 42. pobijanog rješenja osobito podsjetio na sudska praksu prema kojoj informacije koje su bile tajne ili povjerljive, ali koje su stare pet godina ili više, zbog protoka vremena načelno treba smatrati povijesnima te da stoga prestaju biti tajne ili povjerljive, osim ako, iznimno, strana koja se poziva na tajnost ili povjerljivost dokaže da, unatoč svojoj starosti, te informacije i dalje predstavljaju ključne elemente njezina poslovnog položaja ili poslovnih položaja predmetnih trećih osoba. Ti razlozi, koji za posljedicu imaju oborivu predmnjevu, vrijede i u kontekstu zahtjevâ za povjerljivo postupanje u pogledu intervenijenata u postupcima pred sudovima Unije i u kontekstu zahtjevâ za povjerljivost u pogledu Komisijine objave odluke kojom se utvrđuje povreda prava tržišnog natjecanja (presuda od 14. ožujka 2017., Evonik Degussa/Komisija, C-162/15 P, EU:C:2017:205, t. 64.).
- 27 S druge strane, predsjednik Općeg suda je u točki 43. pobijanog rješenja smatrao da su u ovom slučaju sporne informacije bile prikupljene tijekom pretrage koju su provele Komisijine službe tijekom 2009. te da žalitelji nisu pokušali dokazati razloge zbog kojih sporne informacije po svojoj prirodi nisu prestale biti tajne ili povjerljive bez obzira na proteklo vrijeme.
- 28 Čak je i na tom samom temelju predsjednik Općeg suda pravilno smatrao da pretpostavka *fumus boni iuris* nije ispunjena. Slijedom toga, suvišni su drugi razlozi pobijanog rješenja koji isključuju povjerljivost navedenih informacija, sadržani u točkama 37. do 41. i 44. do 46. tog rješenja.
- 29 Međutim, žalitelji su se u okviru svoje žalbe ograničili na prigovaranje tim potonjim točkama pobijanog rješenja a da pritom nisu osporili utvrđenje iz točke 43. tog rješenja, tako da argumente koje su žalitelji iznijeli protiv tih razloga treba odbiti kao bespredmetne.

30 U tim je okolnostima predsjednik Općeg suda smatrao, a da time nije počinio pogrešku koja se tiče prava, da se ovaj predmet razlikuje od predmeta u kojima su donesena rješenja potpredsjednika Suda od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), i od 2. ožujka 2016., Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142).

31 Zbog tih razloga prvi žalbeni razlog nije osnovan.

Drugi žalbeni razlog

32 Svojim drugim žalbenim razlogom žalitelji osporavaju ocjenu predsjednika Općeg suda iz točaka 68. do 81. pobijanog rješenja, na temelju koje je odbio njihov argument prema kojem sporna odluka povređuje njihovo pravo na učinkovito pravno sredstvo.

33 U tom je pogledu predsjednik Općeg suda, s jedne strane, u točkama 69. do 78. tog rješenja ispitao i odbio argument žalitelja prema kojem je radi poštovanja njihova prava na učinkovito pravno sredstvo potrebno naložiti suspenziju primjene sporne odluke sve dok zakonitost zapljene spornih informacija ne bude provjerena. S druge strane, podredno, predsjednik Općeg suda je u točkama 79. do 81. navedenog rješenja utvrdio da žalitelji u svakom slučaju nisu dokazali da bi šteta koja bi za njih konkretno proizašla iz navodne povrede prava na učinkovito pravno sredstvo bila različita od štete koja bi za njih proizašla iz povrede njihova ugleda i izloženosti tužbama za naknadu štete, pri čemu je postojanje te druge štete isključio u točkama 62. i 67. istog rješenja.

34 Uzimajući u obzir strukturu obrazloženja predsjednika Općeg suda, potrebno je stoga prije svega provjeriti jesu li žalitelji u svojoj žalbi uspjeli dokazati da je u dopunskim točkama svojeg obrazloženja počinio pogrešku koja se tiče prava.

35 Međutim, to nije učinjeno.

36 Naime, u pogledu, kao prvo, tvrdnje žalitelja da bi im navodna povreda njihova prava na učinkovito pravno sredstvo sama po sebi mogla nanijeti tešku i nepopravljivu štetu, dovoljno je istaknuti, kao što to tvrdi Komisija i kao što je to naveo predsjednik Općeg suda u točki 79. pobijanog rješenja – u točki kojoj žalitelji u svojoj žalbi nisu prigovarali – da se teza prema kojoj je šteta po definiciji teška i nepopravljiva jer se odnosi na područje temeljnih prava ne može prihvatiti zato što apstraktna tvrdnja da su temeljna prava povrijeđena nije dovoljna kako bi se utvrdilo da je šteta koja bi iz toga mogla proizići nužno teška i nepopravljiva (rješenje potpredsjednika Suda od 10. rujna 2013., Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 40. i navedena sudska praksa).

37 Nadalje, kad je riječ o argumentu žalitelja prema kojem bi objava spornih informacija žaliteljima mogla nanijeti tešku i nepopravljivu štetu koja proizlazi iz tužbi za naknadu štete koje bi tom objavom bile potaknute, valja navesti da je taj uzrok štete ispitao predsjednik Općeg suda koji je u točkama 60. i 61. pobijanog rješenja smatrao da, čak i pod pretpostavkom da je sporna odluka odlučujući uzrok navodne štete i da je ta financijska šteta nepopravljiva, žalitelji nisu dostavili dokaze na temelju kojih bi se moglo utvrditi da je šteta za koju su tvrdili da postoji teška.

38 Isto vrijedi i u pogledu navodne štete koja proizlazi iz povrede ugleda žalitelja. Naime, u točki 67. navedenog rješenja predsjednik Općeg suda je također zaključio da žalitelji nisu pružili nikakav dokaz na temelju kojeg se može utvrditi bi li i u kojoj mjeri objava odluke o električnim kabelima koja proizlazi iz sporne odluke mogla pogoršati štetu njihovu ugledu.

- 39 U tim okolnostima predsjednik Općeg suda nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 81. pobijanog rješenja uputio na zaključke do kojih je došao u točkama 62. i 67. tog rješenja kako bi odbio argument žalitelja prema kojem bi im povreda njihova prava na učinkovito pravno sredstvo prouzročila tešku štetu koja proizlazi iz povrede njihova ugleda i rizika izloženosti tužbama za naknadu štete.
- 40 Naposljetku, što se tiče argumenta žalitelja prema kojem se točka 81. pobijanog rješenja pogrešno temelji na stajalištu da „odlučujući uzrok” svakog od tih uzroka štete nije objava spornih informacija, nego povreda koja je utvrđena u odluci o električnim kabelima na kojoj se objava tih spornih informacija temelji – s obzirom na to da ako ona bude poništena, odlučujući uzrok štete ne bi bila navedena odluka, nego objava spornih informacija sama po sebi – treba utvrditi da žalitelji nisu pružili nikakav dokaz koji bi omogućio razumijevanje razloga zbog kojih bi, pod pretpostavkom da je njihov argument osnovan, bila dovedena u pitanje odluka predsjednika Općeg suda prema kojoj žalitelji nisu pružili dovoljno dokaza za utvrđenje teške navodne štete koja proizlazi iz povrede njihova ugleda i rizika izloženosti tužbama za naknadu štete.
- 41 Iz toga slijedi da, s obzirom na to da predsjednik Općeg suda u točki 81. pobijanog rješenja nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava, argumente iznesene u prilog ovom žalbenom razlogu usmjerene protiv točaka 68. do 78. tog rješenja, uzimajući u obzir razloge sadržane u točkama 33. i 34. ovog rješenja, valja smatrati bespredmetnima.
- 42 Budući da drugi žalbeni razlog također nije osnovan, žalbu valja u cijelosti odbiti.

Troškovi

- 43 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika Suda, koji se primjenjuje na žalbeni postupak na temelju članka 184. stavka 1. navedenog Poslovnika, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev.
- 44 Budući da je Komisija podnijela zahtjev da se žaliteljima naloži snošenje troškova te da oni nisu uspjeli sa svojim žalbenim razlozima, treba im naložiti snošenje troškova nastalih u okviru ovog žalbenog postupka kao i postupka privremene pravne zaštite u predmetu C-65/18 P(R)-R.

Slijedom navedenog, potpredsjednik Suda rješava:

- 1. Žalba se odbija.**
- 2. Društvima Nexans France SAS i Nexans SA nalaže se snošenje troškova ovog žalbenog postupka kao i postupka privremene pravne zaštite u predmetu C-65/18 P(R)-(R).**

Potpisi